

Labyrinth

Voor Jessie, die dit boek van het prille begin tot aan de geboorte heeft begeleid en die me met wijsheid en vreugde terzijde staat in de bouw van Gods Koninkrijk.

Labyrint

Kristen Heitzmann

vertaald door Roeleke Meijer-Muilwijk

BARNABAS

Heitzmann, K.

Labyrint / Kristen Heitzmann; [vert. uit het Engels.] –

Heerenveen: Barnabas

Copyright © 2008 by Kristen Heitzmann

Originally published in English under the title *The Edge of Recall*

by Bethany, a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, USA

ISBN 978-90-8520-131-1

NUR 340

Vertaling: Roeleke Meijer-Muilwijk

Foto omslag: Getty Images

Ontwerp omslag: Theresia Koelewijn

Opmaak binnenwerk: Marsman Reclame Hattem - Geertje van Dijk

© 2011 UITGEVERIJ BARNABAS / HEERENVEEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Barnabas is onderdeel van Uitgeversgroep Jongbloed
te Heerenveen

www.jongbloed.com

Een

Huizen kleiner dan haar poppenhuis, velden die zich aan alle kanten uitstrekken en weer verdwijnen. Als ze haar neus tegen het glas drukt, ziet ze een meer waarin zonnestralen weerkaatsen. De vliegtuigstoel ratelt. Ze voelt het in haar vingertoppen, in haar tenen.

Papa wijst. 'Kijk daar eens.'

Dan ziet ze het. Cirkel om cirkel, levende takken gevormd tot de binnenkant van een schelp. Gefascineerd volgt ze het pad met haar ogen, helemaal tot in het midden.

In papa's stem klinkt alle geheimzinnigheid van de wereld door. 'Dat is een labirint.'

'Mevrouw Young?'

Tessa sloeg haar loodzware oogleden op en zag wit licht en beige muren. Even had ze gedacht dat ze in ... Maar nee, dit was de afdeling Eerste Hulp. Ze draaide met haar pols en kromp ineen. Haar hals schrijnde en ze kon de knellende greep nog bijna voelen. Ze ademde in en voelde hoe rauw haar keel was.

De verpleegster schoof een hand tussen haar schouderbladen. 'Ik zal u even overeind helpen.'

'Dank u wel.' Tessa liet haar benen over de zijkant van de onderzoekstafel glijden en ging zitten, licht in het hoofd, terwijl het gordijn opengeschoven werd met het schrille geluid van metalen ringen over de gordijnroede. Een man met een havikachtig gezicht en weerbarstig haar kwam binnen. Dokter Brinkley. Ze had hem gesproken ... Hoe lang was dat geleden?

'Bent u een beetje tot rust gekomen, mevrouw Young?'

Ze drukte haar vingers tegen haar slapen en besepte dat de verpleegster haar, op een tijdstip tussen haar aankomst in het ziekenhuis en dit moment, een kalmerend middel toegediend had.

‘Sheriff Thomas is er weer. Bent u in staat om met hem te praten?’

Haar borstkas beefde toen ze het opnieuw voor zich zag: het opflitsende mes, het verbijsterde gezicht van Smith. Zou ze hem moeten identificeren? Kon ze dat verdragen? De sheriff kwam binnen; zijn broek en jasje glommen van de regen.

‘Is hij ... Is hij dood?’

‘We hebben het hele terrein bekeken, mevrouw Young. Er zijn geen aanwijzingen voor een moord.’

Even had ze het gevoel dat de verbinding verbroken was. Wat zei hij nu? ‘Hebben jullie Smith niet gevonden?’ Haar keel kneep dicht. ‘Dat is onmogelijk.’

‘De regen heeft alle sporen van een eventuele ruzie uitgewist.’

Ze schrok op. ‘We zijn door iemand aangevallen. Hij heeft Smith neergestoken.’

‘Iemand die niet helemaal menselijk was.’

‘Ik heb niet gezegd dat hij onmenselijk was, maar wel grotesk, wanstaltig ...’

‘Bleek en misvormd, met rotte tanden en troebele ogen. Dat was uw omschrijving toch?’

Die omschrijving riep het beeld weer op. ‘Ja. Dat heb ik gezien.’

De sheriff haalde het schrijfblok tevoorschijn waarop hij had opgeschreven wat ze gezegd had. ‘Het enige voertuig ter plekke was van u.’

Ze knikte. ‘Ik weet niet hoe hij daar kwam, maar het was niet de eerste keer. Een paar weken geleden dacht ik hem al eens te hebben gezien.’

‘U zegt dat uw baas één meter vijfentachtig lang en tachtig kilo zwaar is. Hoe zou die kleine, misvormde man zonder eigen vervoer ...’

‘Hij moet Smith ergens verborgen hebben. Misschien heeft hij het ... het lichaam ... begraven.’

‘We hebben het veld en de bossen er omheen doorzocht.’ De sheriff bekeek haar langzaam van top tot teen. ‘Morgen zal ik er wat honden bij halen, maar zou u me eerst niet eens vertellen wat er echt gebeurd is?’

Verbijsterd keek ze hem aan. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Het lijkt er wel op dat u gevochten hebt, maar eerlijk gezegd is uw verhaal ...’ – hij spreidde zijn handen – ‘... niet geloofwaardig.’

Haar paniek nam toe. 'Het is geen verhaal. Ik kon ternauwernood ontkomen. We werden door iemand aangevallen. Hij ...' Ze vocht tegen het verdriet, waardoor haar stem hoger klonk. 'Hebt u Smith Chandler gesproken? Kunt u me vertellen dat hij in leven is?'

De sheriff kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik zal u de tijd geven om de zaken op een rijtje te krijgen en nog eens over uw verklaring na te denken. Gaat u nu maar naar huis, dan praten we morgen wel verder.'

Versuft stond ze op en ging huiverend naar buiten, de donkere, natte straat op. Naar huis? Ze was zo ver van huis dat het haar duizelde. Voordat ze in haar huurauto terugreed naar het hotel buiten de stad, wilde ze nog één poging doen om te zorgen dat de sheriff naar haar luisterde. Ze dook ineen onder de overkapte hoofdingang en drukte die ene sneltoets van haar telefoon in. Ze had iemand nodig die voor haar instond, iemand die geloofwaardig was, om hen te laten beseffen dat ze zich zoiets nooit had kunnen verbeelden.

'Dokter Brenner? Het spijt me dat ik u zo laat bel, maar ik wil graag dat u met iemand praat.'

'Hallo, Tessa. Bedoel je misschien sheriff Thomas?'

Haar mond viel open. 'Hebt u hem al gesproken?'

'Je hebt mij genoteerd als degene die in noodgevallen gebeld moet worden, en hij maakte zich zorgen over je. Hij zei dat je hysterisch was en onsamenhangend praatte.'

Met bevende hand veegde ze haar haar naar achteren. 'Heeft hij u verteld hoe dat kwam?'

'Hij heeft me verteld wat je gezegd hebt.'

'Wat er gebeurd is, bedoelt u.'

De stilte was akelig veelzeggend. 'Tessa, die ... ervaring. Je ziet zelf toch ook de gelijkenis met je dromen?'

Blijkbaar had ze haar adem ingehouden; die ontsnapte nu langzaam.

'Alle klassieke elementen zijn aanwezig: de doolhof, de angst om iemand te verliezen, verlaten worden. Zelfs een monster.'

'Het is geen doolhof – het is een labyrint. En ik kan mijn dromen en de realiteit echt wel van elkaar onderscheiden.' Haar stem stakte. 'Ik heb gezien dat iemand Smith neerstak.'

‘Net zoals zijn afwijzing jou gestoken heeft?’

‘Ik ... U denkt toch niet ...’

‘Luister, Tessa. Het is mogelijk dat het scenario dat jij beschrijft een van jouw dromen uitbeeldt - of erger nog: dat je door de reële problemen waar je mee te maken hebt, tot een breekpunt gedreven bent.’

Ze begon te beven. ‘Ja, ik heb dromen, verschrikkelijke dromen. Maar ik heb ook een leven. En ik weet het verschil tussen wat er in mijn dromen gebeurt en wat er in mijn leven gebeurt.’

‘Voor een soldaat met een posttraumatisch syndroom lijkt het heel reëel dat er bommen op zijn huis neerkomen. Gedachten hebben bijzonder veel invloed.’

Ze sloot haar ogen. ‘Dit speelde zich niet in mijn gedachten af.’

‘De aandoening kan tot gevolg hebben dat iemand overdreven reageert op iets wat als dreiging of mishandeling wordt waargenomen.’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Ik wil dat je terugkomt naar Cedar Grove. Laat je door mij beoordelen ... voordat je beschuldigd wordt van een misdaad omdat je jezelf niet onder controle hebt kunnen houden.’

‘U gelooft toch niet dat ik Smith iets zou aandoen?’

‘Het lijkt mij waarschijnlijker dat je niet meer in contact staat met de realiteit.’

‘Kan het niet zo zijn dat ik de waarheid vertel? Wat dacht u van díé mogelijkheid?’

Zijn stilzwijgen stak haar. Ze verbrak de verbinding en klemde de telefoon tegen haar keel. Angst en afgrijzen doemden voor haar op alsof het monsters waren, maar dit was de realiteit. Dat wist ze zeker. Alleen ...

Met bevende vingers tikte ze nog een telefoonnummer in.

Nat en rillend sleepte Tessa zich de trap op naar haar hotelkamer. Ze deed de deur en het raam op slot, sleepte de oorfauteuil naar de deur en zette die onder de deurknop om hem dicht te houden. Omsloten door de zachtgele muren en het knusse meubilair gaf ze

zich over aan haar verdriet. Smith was verdwenen en ze werd overweldigd door pijn. Pijn en angst. Elk gekraak, elk gedempt geluid deed haar hart bonken. Ze probeerde haar ogen te sluiten, maar het bleke gezicht en de troebele ogen waren op haar netvlies gebrand. Ze had het niet gedroomd, het zich niet verbeeld.

Waarschijnlijk dommelde ze daarna in, want ze volgde eindeloze paden in eindeloze cirkels tot het kille ochtendlicht haar wekte. Ze opende haar ogen en ging rechtop zitten. Het kalmerende middel had haar verstand wazig gemaakt. Had dokter Brenner dit medicijn toegestaan of misschien zelfs voorgeschreven? Ze was hysterisch op de vlucht geslagen nadat ze Smith had zien vallen.

De pijn kwam, even hard en meedogenloos als de regen buiten. Ze wenste dat ze kon geloven dat er niets gebeurd was, maar Smith zou de telefoon opgenomen hebben als hij dat gekund had. Ze keek op haar horloge. Gisteravond was ze volledig gekleed in elkaar gezakt, maar nu trok ze een schoon kaki pak en een T-shirt aan. Haar pols bonsde toen ze een borstel door haar haar haalde en een paardenstaart maakte, maar ze wilde geen minuut te lang wachten op antwoord.

Op het politiebureau trof ze sheriff Thomas aan in overleg met een hulpsheriff. De sheriff at zijn mond leeg, nam een slok koffie en schraapte zijn keel. 'Te veel regen om erheen te gaan, mevrouw Young. De honden vinden geen geurspoor en de grond is verknoeid wat voetstappen betreft.' Hij veegde zijn mond af. 'Dus laat nu het echte verhaal maar eens horen, nu u weer bij zinnen bent.'

'Smith Chandler is neergestoken in het labyrint, net voorbij de oude fundamenteën. Ik heb hem zien vallen. Ik heb hem in de regen zien liggen.'

'Waar is het mes gebleven? Wat hebt u met het lichaam gedaan?'

Haar borstkas kneep samen. Door de rode wallen onder zijn ogen en de hangende wangen zag de sheriff eruit als een bloedhond, maar hij zat toch echt op het verkeerde spoor.

'We hebben alles doorzocht, mevrouw Young, uw rare graancirkels of wat u daar ook aan het knippen bent, inbegrepen.' Sheriff Thomas schraapte nogmaals zijn keel en zijn stem klonk minder nors. 'Dit loopt allemaal een stuk beter af als u gewoon schoon schip maakt.'

‘Ik heb u verteld wat er gebeurd is.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik kom er nog wel achter. Tot dat moment is het waarschijnlijk het beste als u dit district niet verlaat.’

Terug in het hotel sloot ze zichzelf op in haar kamer, met stijgende woede. Dokter Brenner had haar niet geloofwaardig gemaakt, maar de achterdocht van de sheriff juist gevoed. En als deze gebeurtenis verband hield met haar dromen, wat dan nog? Ze was gespecialiseerd in labyrinten. Haar werk en de onderbewuste elementen die haar in haar slaap achtervolgden, overlaptten elkaar altijd.

Ze ging bij het beregende raam staan. Hoe kon iemand nu werkelijk geloven dat zij Smith gedood had? Het was een schokkende gedachte dat ze misschien psychotisch geweest was en het zich allemaal had verbeeld, maar als er geen lichaam en geen enkel bewijs van moord was, zou Smith misschien nog in leven zijn, ergens. O, was het allemaal maar alleen in haar hoofd gebeurd.

Twée

Vijf weken eerder ...

De doordringende geur van rozen vulde de lucht nu de bloemen door de zon verwarmd werden. Tessa keek opnieuw naar het voltooide labyrint dat baadde in de honingkleurige gloed van de zon. Vanuit de bak van een hoogwerker fotografeerde ze het klassieke labyrint, bestaande uit vijf cirkels die een spiraalvormig pad vormden naar vrede en wijsheid – of in dit geval naar herinnering, wat te zien was aan het feit dat het uit rozenhagen werd begrensd.

‘Er moeten rozen zijn’, had Alicia Beauprez met betraande ogen gezegd. ‘Op onze eerste trouwdag gaf Roger me een rode rozenknop. De tweede trouwdag kreeg ik een rode en een witte, daarna rood, wit en geel. Nooit waren er twee gelijk. Vorig jaar waren het tweeënvijftig verschillende rozen voor tweeënvijftig prachtige jaren.’

Hoewel ze om technische redenen nog nooit een rozenlabyrint had aangelegd, had Tessa het haar niet ontraden. Dit gebedspad was bestemd voor mevrouw Beauprez, en zij wilde er rozen in hebben om onderweg terug te kunnen denken aan haar grote liefde. Daarom had Tessa de haagdoorn waarmee het pad afgebakend was afgewisseld met veertig rozenstruiken in vele tinten; rondom een bankje in het midden, waar Alicia kon gaan zitten om ervan te genieten, stonden twaalf rozenboompjes met dieprode bloemen op stammetjes van een meter hoog.

Vanuit haar verheven positie fotografeerde Tessa het hele landschapsproject. Het labyrint bracht het terrein achter het huis samen en gaf de prachtig verzorgde gazons een middelpunt; hoewel het haar favoriete gedeelte was, viel er nog veel meer te vertellen. Ze had de moeilijke zijkant van de tuin in terrassen verdeeld door

middel van kweebomen en hortensiastruiken, en de patio's geaccentueerd met enorme kruiken vol overhangende planten. De fontein aan de voorkant, midden in de met bakstenen geplaveide ronde oprijlaan, had stralen in twee verschillende hoogtes gekregen voor een gelaagd effect.

Tevreden gaf ze Jerome het signaal dat ze klaar was met fotograferen; onder haar vouwde de arm van de hoogwerker zich op als een harmonica.

'Helemaal goed?' Jerome trok zijn wenkbrauwen op. Hij wist hoezeer ze genoot van de voltooiing van elk project, in het bijzonder als er een labyrint bij inbegrepen was.

'Nou en of.' Ze sprong op de grond. 'Ik zal mevrouw Beauprez voor het laatst rondleiden en daarna gaan we inpakken. Je hebt goed werk geleverd, zoals altijd.' Haar mobiele telefoon trilde tegen haar heup. Omdat ze het nummer niet herkende, reageerde ze zake-lijk. 'U spreekt met Tessa Young.'

'Hallo, Tessa. Met Smith Chandler.'

Dat was meteen het einde van haar professionaliteit. Het accent en timbre van zijn stem ontwapende haar volkomen; de tijd leek terug te gaan en het verleden werd pijnlijk actueel.

'Van Cornell.'

Die toelichting was volkomen overbodig. In gedachten was ze alweer terug op die universiteit en ze voelde zich weer heel jong; een beetje hoopvol, een beetje verloren ...

'Tessa, ben je er nog?'

'Ik ben er nog.'

'Bel ik soms ongelegen? Ik wilde graag iets met je bespreken.'

Jerome en het personeel waren best in staat om alle gereedschappen en apparatuur in te laden, maar mevrouw Beauprez verwachtte haar rondleiding. Bovendien kon ze geen gesprek met Smith voeren zonder zich daarop voor te bereiden. 'Eigenlijk komt het nu niet zo gelegen. Kun je me over een paar uur terugbellen?' Dan zou ze haar evenwicht hervonden hebben, voor zover mogelijk.

'Ja, dat is goed. Maar, Tessa ... het is belangrijk.'

Ze klapte de telefoon dicht, haalde diep adem en ging op zoek naar mevrouw Beauprez. Getuige zijn van de vreugde op het gezicht van een cliënt maakte al het zware werk de moeite waard. En dit

was een droomproject. Na het zien van foto's van haar eerdere werk was mevrouw Beauprez ingegaan op haar voorstel om de geometrisch aangelegde tuin te veranderen in een contemplatief pad naar het midden en terug. Ze zou zich door Smiths telefoontje niet laten afhouden van het genoeg om haar cliënt voor te gaan over dat pad vol rozengeur.

De zon was al een heel eind gezakt toen ze in haar hotelkamer terugkwam. Ze ontdeed zich van haar werklarzen met stalen neuzen, trok een schoon T-shirt aan en plensde in de badkamer wat koel water over haar gezicht. Het landschap voor mevrouw Beauprez was het laatste project dat ze momenteel onder handen had – op wat consulten, ontwerpen en onderzoek na – en ze popelde om naar huis te gaan.

Vijf uur en drieënveertig minuten na zijn eerste telefoontje had Smith nog steeds niet teruggebeld. Dat was weer typisch Smith, zoals altijd vol van zichzelf. Hij wist dat ze razend nieuwsgierig zou zijn naar wat hij eigenlijk wilde, maar niet nieuwsgierig genoeg om hem te bellen. Ze gooide haar mobieltje op het dekbed en begon in te pakken. Hoezeer ze ook genoot van de verschillende plaatsen waar ze werkte, naar huis gaan was ook altijd fijn. Dat bracht haar weer op een andere manier in contact met de aarde en vooral met zichzelf.

Ze ritste haar koffer dicht, bleef op haar hurken zitten en kreunde toen haar gedachten weer naar Smith afdwaalden. Hij had zo enthousiast geklonken. Zijn plannen en ideeën vrolijkten hem altijd zo op. Ze wenste dat het horen van die gretige toon in zijn stem niet meteen de levendige blik in zijn grijsblauwe ogen opriep en de gebaren waarmee hij zijn plan beschreef. Had ze hem maar gewoon laten uitpraten, dan was ze er nu vanaf geweest.

Ze draaide zich om en zag haar spiegelbeeld. In haar eigen ogen zag ze de vijanden waardoor ze al van jongs af aan achtervolgd werd: twijfel, onzekerheid en angst. Al haar overwinningen stelden weer eens niets voor. Hoe had ze zich kunnen voorbereiden op een telefoontje van de vriend op wie ze al zes keer bijna verliefd geworden was voordat ze zichzelf een halt toeriep?

Haar telefoon ging over. Een moment overwoog ze hem niet op te nemen, maar de onrust en het verlangen van de afgelopen uren

maakten korte metten met die gedachte. Weten wat hij wilde en er vanaf zijn was beter dan het je blijven afvragen. Ze stapte over haar koffer heen. 'Hallo?'

'Tessa, met Smith. Sorry dat het zo lang geduurd heeft voor ik terugbelde.'

'Is dat zo?' Ze ging op de rand van het bed zitten, drukte haar hand tegen haar gezicht en wachtte af.

'Ik vind het fijn om je te spreken, moet ik zeggen.'

Dat kon zij onmogelijk zeggen, zelfs als ze dat zou willen.

'Ik heb de recensie in *Architectural Digest* gezien. Niet te geloven dat ik de kunstenaar ken die dat tuinlabyrint gecreëerd heeft!'

Onwillekeurig pufte ze. Was dit dezelfde man die haar visie belachelijk gemaakt had?

'Je hebt dat gekke idee van je prachtig uitgewerkt.'

'Misschien wel omdat het zo gek nog niet was.' Ze ging op het bed liggen. Dat artikel was twee jaar geleden uitgekomen. Als hij zo onder de indruk was, had hij haar toen al kunnen bellen.

'Hoe dan ook, ik heb een voorstel dat je volgens mij heel intrigerend zult vinden.'

Ze liet haar arm op haar voorhoofd rusten. 'Daar twijfel ik geen moment aan.'

Smith leunde achterover in de piepende bureaustoel en sloeg zijn benen over elkaar. Tessa klonk prikkelbaarder dan ooit. Het laatste wat hij wilde, was haar irriteren, maar was het menselijkerwijs mogelijk om dat te vermijden? Ze zou een volledige uitleg van hem verwachten en toch mocht hij de geheimhoudingsclausule niet overtreden.

Ze had hem wel eens verteld dat ze dol was op lijnen die het ene punt met het andere verbonden: of een lijn recht, krom of hoekig was, maakte haar niet uit, als hij maar voor continuïteit zorgde. Zelfs rijen voor de kassa vond ze mooi als denkbeeldige lijnen die voorkomen dat mensen elkaar verdrongen, rijen voor de bioscoop bij een première als lijnen om te zorgen dat iedereen in goede orde kon gaan zitten.

Hij had erom gelachen, maar zij vond het fijn om te weten dat er logische verbanden bestonden tussen verschillende gebeurtenissen. Ze hield niet van verrassingen; ze wilde altijd weten in welke richting de lijn ging en welk verband die met haarzelf had. Aan het eind beginnen dan maar, zonder details? Misschien het beste. 'Ik wil dat je naar Maryland komt.'

'Waarom?'

'Ik ben bezig een team ontwerpers samen te stellen voor een project waar iets in zit dat jou enorm zal interesseren.' Duidelijker kon hij het niet verwoorden. 'Kom zelf maar kijken, Tessa. Ik beloof je dat het geen teleurstelling wordt.'

'Hoe kom je op het idee dat ik kan komen kijken? Ik heb het ontzettend druk.'

'Ik heb je secretaresse gesproken ...'

'Mijn assistente.'

'Juist. Zij zei dat je net klaar was met een belangrijk landschapsproject en wat oningeroosterde tijd had.'

'Oningeroosterde tijd gebruik ik om te ontwerpen en onderzoek te doen. Ik werk mee aan verschillende publicaties en ik kan niet zomaar wegblijven voor een bevestiging van jou.'

'Bevestiging?' Smith haalde zijn hand door zijn haar. 'Dit is een serieus aanbod. En je bent nu zo dichtbij; je hoeft alleen maar een stukje naar het noorden te komen.'

'Hoe weet jij waar ik ben?'

'Ook van je secre ... assistente gehoord, vrees ik.'

Ze zuchtte. 'Ik ben al in geen twee maanden thuis geweest. Je kunt me niet na zes jaar ineens opbellen en dan verwachten dat ik alles voor je laat schieten.'

Smith keek naar het contract dat hij kant en klaar voor zich had liggen. 'Het valt je vast niet tegen.'

'Nee, vast niet. Jij zou me nooit teleurstellen.'

Smith haalde de telefoon van zijn oor en keek er verbijsterd naar; daarna hield hij hem weer op zijn plaats. 'Heb ik iets gemist? Is dit aanbod ... beledigend of zo?'

'Ja. Het is beledigend om te denken dat ik meteen naar je toe kom rennen, gewoon omdat jij iets over me hebt gelezen in een tijdschrift en denkt dat je daar een slaatje uit kunt slaan.'

Hij wreef over zijn voorhoofd. 'Het is niet omdat ...'

'Ik voel me best gevleid dat je mijn werk nu ineens bruikbaar vindt voor jouw project, maar ik herinner me nog maar al te goed hoe jij er met je vrienden om gelachen hebt. Dus: nee, ik ben er niet bepaald in geïnteresseerd om met jou samen te werken.' De verbinding werd verbroken.

Smith staarde naar zijn telefoon. Had hij er met zijn vrienden om gelachen? Nou, hij was kwaad en teleurgesteld toen ze, na alle begeleiding die hij haar gegeven had, van hoofdvak veranderd was en een studierichting koos waar hij geen toekomst in zag. Hij had zich gedrongen gevoeld om haar ervan te weerhouden. Maar dat was jaren geleden. Nu hadden ze de kans om hun talenten te combineren, maar ze had geweigerd zonder hem uit te laten praten.

Ze was helemaal niets veranderd. Kwetsbaar als een eierschaal die bij de minste of geringste aanleiding barstjes vertoont. En nog steeds meteen denken dat hij haar kleinerde, terwijl dat helemaal niet zijn bedoeling was. Hij gaf een klap op zijn dij. Hij moest haar aan boord zien te krijgen. Nog afgezien van het feit dat hij haar echt aardig vond en respecteerde, was ze de volmaakte persoon voor dit project. Niet omdat hij een slaatje wilde slaan uit haar reputatie – hoewel hij nog niet zo in de belangstelling stond als zij – maar omdat alleen Tessa zijn vondst naar waarde zou kunnen schatten en de verantwoordelijkheid ervoor kon nemen.

'En?' Bair kwam het kantoortje in. 'Hebben we de labyrintspecialist?'

'Bijna. Morgen praten we verder.' Als ze tenminste de telefoon wilde opnemen.

Ineengedoken kruist ze haar armen, grijpt haar eigen schouders vast en dringt door in het stekelige kreupelhout. Ze probeert klein te zijn, onzichtbaar. Bliksem splijt de hemel open. Krakende donderslagen. Ze rent. Dennennaalden glijden onder haar voeten weg. Ze valt, zinkend, glijdend. Haar mond vormt een geluidloze schreeuw als ze hem hoort komen ...

Tessa schoot overeind in het donker, naar adem snakkend, met bonkend hart en bonzende halsslagader. Ze hield haar klamme handen

even tegen haar gezicht, grabbelde toen naar de lichtsakelaar en doorzocht met het licht alle hoeken van de hotelkamer. Er lag niets op de loer. Ze gooide het dekbed van zich af en zwaaide haar voeten uit bed op de stevige, droge vloer. Alles was veilig.

Ze haalde diep adem om de doodsangst te bedwingen en sleepte haar koffer op het bed. Ze kende de procedure. Iets productiefs en creatiefs doen zou haar afleiden van de droom. *Ga niet op zoek naar de betekenis. Neem afstand van de emoties en blijf op een afstand.* Ze opende de koffer. Haar mobiele telefoon gleed eruit en bleef op het dekbed liggen. Nog steeds met bonkend hart pakte ze hem op. Even kwam ze in de verleiding om dokter Brenner te bellen; hij zou haar door deze nachtmerrie heen kunnen praten, zoals hij zo vaak gedaan had.

Nee. Ze had hem al meer dan vier jaar niet meer uit zijn bed gebeld. Als ze dat nu deed, wees dat op een diepere afhankelijkheid dan er in feite was. Bovendien: als ze belde, wat wilde ze hem dan zeggen? Dat Smith een nachtmerrie veroorzaakt had, een wond had opengereten? Dokter Brenner zou zeggen dat ze geen klein meisje meer was en dat ze sommige monsters best zelf onder ogen kon zien.

Ze kon zijn rustige stem horen, alsof hij bij haar in de kamer zat. Haar vermiste vader of haar overleden moeder kon ze niet meer om antwoorden of uitleg vragen. Maar Smiths aanbod gaf haar de kans iemand onder ogen te zien die haar gekwetst had. Dat zou haar misschien een mogelijkheid geven om zich te verzoenen met de verlatenheid die al haar energie, optimisme en geloof opslokte.

Haar maag kneep samen bij de gedachte aan een confrontatie, dat ze iemand ter verantwoording moest roepen die haar gekwetst had. Het klamme zweet was haar uitgebroken toen ze de verbinding met Smith verbroken had, nadat ze er zomaar had uitgeflapt wat er in haar opkwam. Hoe zou ze hem nu nog onder ogen kunnen komen? Maar als ze dat niet deed, was ze een lafaard die de kans die ze kreeg niet durfde te grijpen.

Met een trillende hand pakte ze de telefoon, leunde tegen het hoofdeinde van het bed en tikte het nummer in. Haar hart sloeg nog heftiger dan in haar droom. Dit zou niet zo moeilijk moeten zijn.

‘Ja? Hallo?’ Smiths stem klonk schor en traag.

Haar horloge gaf vijf over twee aan. Misschien had ze beter naar de tijd kunnen kijken voordat ze belde. 'Smith?'

'Tessa.' Hij schraapte zijn keel. 'Is er iets mis?'

Haar keel was dik, maar ze dwong zichzelf tot spreken. 'Ik weet de weg nog niet.'

Nadat hij de verbinding verbroken had, keek Smith hoe laat het was. Tessa vroeg naar de weg om twee uur 's nachts? Hij hoopte maar dat dat geen voorbode was van wat hem nog te wachten stond.

'Gaat-ie?' mompelde Bair vanaf de slaappleats aan de andere kant van de smalle trailer.

'Ik heb onze landschapsarchitect gestrikt.'

Bairs bed kraakte toen hij van houding veranderde. 'Midden in de nacht?'

'Inderdaad.'

Terwijl Bair weer in slaap viel, berekende Smith hoe groot de kans was dat hij Tessa niet zou beledigen, totdat hij haar handtekening op een contract had staan. Die kans was klein, en de kans op een snelle oplossing als het toch gebeurde, was nog kleiner. Maar de eigenaar van het terrein, Rumer Gaston, was onder de indruk van het artikel in *Architectural Digest*. Hij wilde haar aan boord hebben.

Smith wilde dat ook. Tenminste, hij dacht van wel. Hij zuchtte. Morgen zou hij Tessa Young onder ogen moeten komen. Dat was snel genoeg.